Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 26 februari 2015 *

”Överklagande — Artikel 340 första stycket FEUF — Unionens avtalsrättsliga ansvar — Artikel 272 FEUF — Skiljedomsklausul — Sjätte ramprogrammet för forskning, teknisk utveckling och demonstration — Avtal avseende projekten Ontogov, FIT och RACWeb — Stödberättigande kostnader och belopp som kommissionen betalat ut — Fastställelsetalan — Avsaknad av ett faktiskt intresse av att få saken prövad”

I mål C-564/13 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 31 oktober 2013,

Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion, Aten (Grekland), företrätt av V. Christianos och S. Paliou, dikigoroi,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av R. Lyal, B. Conte och D. Triantafyllou, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av S. Drakakakis, avocat,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden T. von Danwitz samt domarna C. Vajda (referent), A. Rosas, E. Juhász och D. Šváby,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 24 september 2014,

och efter att den 6 november 2014 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: grekiska.

Dom

1 Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion har yrkat att domstolen ska upphäva det av Europeiska unionens tribunal meddelade beslutet Planet/kommissionen (T-489/12, EU:T:2013:496) (nedan kallat det överklagade beslutet). I det beslutet fann tribunalen att det var uppenbart att den talan som klaganden väckt enligt artiklarna 272 FEUF och 340 första stycket FEUF skulle avvisas. Klaganden hade i sin talan yrkat att tribunalen skulle slå fast att Europeiska kommissionen hade brutit mot flera avtal som den ingått med klaganden genom att förkasta personalkostnader hänförliga till de högsta cheferna anställda hos klaganden, och följaktligen slå fast att dessa kostnader var stödberättigande och inte behövde återbetalas till kommissionen.

Bakgrund till tvisten

2 I punkterna 1–22 i det överklagade beslutet sammanfattas bakgrunden till tvisten enligt följande:

”1 Sökanden, PLANET AE Anonymi Etaireia Parohis Symvouleftikon Ypiresion, är ett bolag som tillhandahåller rådgivning avseende förvaltning av företag och projekt. Det samarbetar med internationella och europeiska partners, däribland kommissionen …, i branschen för strategirådgivning, informationsteknik och projektledning.

2 Föreliggande mål avser kommissionens rättigheter och skyldigheter enligt avtal som ingåtts med sökanden för tre forskningsprojekt. Avtalen grundades på Europaparlamentets och rådets beslut nr 1513/2002/EG av den 27 juni 2002 om sjätte ramprogrammet för Europeiska gemenskapens verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration med syfte att främja inrättandet av det europeiska området för forskningsverksamhet samt innovation (2002–2006) (EGT L 232, s. 1).

3 Det rör sig närmare bestämt om avtal som ingåtts mellan Europeiska gemenskapen, företrädd av kommissionen, och

— sökanden, i egenskap av samordnare och medlem i ett konsortium, undertecknat den 17 december 2003 för projektet ’Ontology enabled E-Gov Service Configuration’ (Ontogov, nr 507237),

— Forschungszentrum Informatik an der Universität Karlsruhe, i egenskap av samordnare för ett konsortium som sökanden var medlem i, undertecknat den 21 december 2005 för projektet ’Fostering self-adaptive e-government service improvement using semantic technologies’ (FIT, nr 27090),

— sökanden, i egenskap av samordnare och medlem i ett konsortium, undertecknat den 18 december 2006 för projektet ’Risk Assessment for Customs in Western Balkans’ (RACWeb, nr 45101) (nedan gemensamt kallade de aktuella avtalen).

4 I artikel II. 24, punkt 1 a, i de aktuella avtalen stipuleras att Europeiska unionens ekonomiska bidrag grundar sig på de stödberättigande kostnader som avtalsparterna redovisar.

5 I enlighet med artikel II.8 i de aktuella avtalen ska kommissionen, innan den i slutet av varje rapporteringsperiod ersätter de kostnader som konsortiet och/eller avtalsparterna har redovisat, utvärdera och godkänna rapporterna och delresultaten. Enligt punkt 4 i samma artikel innebär ett godkännande av en rapport inte befrielse från någon revision eller granskning, vilka får genomföras i enlighet med bestämmelserna i artikel II.29.

6 I artikel II.29 i de aktuella avtalen stipuleras följande:

’1. Kommissionen får – när som helst under avtalets löptid och upp till fem år efter projektets slut – låta genomföra revisioner, antingen genom anlitande av utomstående vetenskapliga eller tekniska granskare eller revisorer eller med hjälp av kommissionens egna avdelningar, däribland Europeiska byrån för bedrägeribekämpning. Revisionerna får omfatta vetenskapliga, ekonomiska, tekniska och andra aspekter – som t.ex. bokförings- och ledningsrutiner – som har betydelse för att projektet och avtalet genomförs på ett korrekt sätt. Revisionerna skall genomföras under iakttagande av sekretess. För belopp som kommissionen har att fordra enligt resultaten av sådana revisioner får krav på återbetalning ställas enligt artikel II.31 …

2. Avtalsparterna skall direkt till kommissionen tillhandahålla alla utförliga uppgifter som kommissionen har rätt att kräva in för att kontrollera att avtalet förvaltas och genomförs på ett korrekt sätt.

3. Avtalsparterna skall under en tid på upp till fem år efter projektets slut bevara originalen eller – i vederbörligen motiverade undantagsfall – vidimerade kopior av alla dokument som rör projektet. Dokumenten skall ställas till kommissionens förfogande när så begärs under genomförandet av revisioner inom ramen för avtalet.’

7 I artikel II.31.1 i de aktuella avtalen anges att ’[o]m något belopp otillbörligt har betalats ut till en avtalspart, eller om återbetalning är motiverad enligt villkoren i avtalet, skall avtalsparten betala tillbaka det aktuella beloppet till kommissionen på de villkor och senast den dag denna fastställer’.

8 Slutligen anges det i artikel 12 i de aktuella avtalen att de omfattas av belgisk lagstiftning. I artikel 13 stipuleras att ’Europeiska gemenskapernas tribunal … eller domstol, beroende på det enskilda fallet, är behörig att avgöra tvister mellan gemenskapen och avtalsparterna angående giltigheten, tillämpningen eller tolkningen av detta avtal’.

9 Under perioden den 17 till och med den 21 november 2008, samt den 4 december 2008, genomförde ett externt revisionsföretag en finansiell revision av sökanden på uppdrag av avdelningen för extern revision inom kommissionens generaldirektorat (GD) för informationssamhället och medier (nedan kallat GD Information). Revisionen var inriktad på redovisade kostnader för vissa perioder för projekten Ontogov, FIT och RACWeb.

10 Genom elektronisk post av den 8 april 2009 översände revisionsföretaget den preliminära revisionsrapporten till sökanden, i vilken bland annat personalkostnaderna för tre av [sökandens] chefer ifrågasattes (nedan kallade de omtvistade kostnaderna).

11 Den 29 maj 2009 inkom sökanden med yttrande över den preliminära revisionsrapporten.

12 Den 10 juli 2009 lämnade sökanden in en redovisning av de granskade kostnaderna och godtog vissa av revisionsföretagets rekommendationer.

13 I skrivelse av den 11 november 2009 angav avdelningen för extern revision på GD Information skälen till att den höll fast vid de slutsatser den angett i den preliminära revisionsrapporten, och översände den slutliga revisionsrapporten till sökanden.

14 I skrivelse av den 23 december 2009 bestred sökanden riktigheten av revisionen och bjöd in kommissionen till ett möte för att mer ingående förklara sina invändningar.

15 Den 4 mars 2010 ägde ett möte rum mellan sökanden och avdelningen för extern revision på GD Information. Det beslutades då att sökanden skulle ge in kompletterande uppgifter till kommissionen om sina chefers delaktighet.

16 I skrivelse av den 19 april 2010 gav sökanden in de kompletterande uppgifter som den hade åtagit sig att tillhandahålla kommissionen.

17 I skrivelse av den 10 maj 2010 underrättade avdelningen för extern revision på GD Information sökanden om att den avsåg genomföra en ytterligare kontroll (follow-up audit) på sökandens säte, och sände över en lista på intyg som behövde tillhandahållas vid kontrollen. Kontrollen gjordes mellan den 20 och 22 juli 2010.

18 Den 3 september och 9 december 2010 ingav sökanden de kompletterande uppgifter som hade efterfrågats under den ytterligare kontrollen.

19 I skrivelse av den 22 december 2010 underrättade avdelningen för extern revision på GD Information sökanden om sitt beslut att delvis ompröva slutsatserna i sin rapport i det att den godtog vissa kostnader, men att den vidhöll slutsatserna om de omtvistade kostnaderna.

20 I skrivelse av den 11 februari 2011 inkom sökanden med yttrande över de omprövade slutsatserna i revisionsrapporten.

21 I skrivelse av den 10 april 2012 svarade avdelningen för extern revision på GD Information att den vidhöll nästan alla sina slutsatser om de omtvistade kostnaderna.

22 I skrivelse av den 21 maj 2012 bekräftade sökanden sin inställning avseende huruvida de omtvistade kostnaderna var stödberättigande.”

Förfarandet vid tribunalen och det överklagade beslutet

3 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 8 november 2012 väckte klaganden talan enligt artiklarna 272 FEUF och 340 första stycket FEUF för att få fastställt att kommissionen hade brutit mot flera avtal som den hade ingått med klaganden genom att avslå de omtvistade kostnaderna, och att dessa kostnader följaktligen var stödberättigande och att de inte skulle återbetalas till kommissionen.

4 Den 24 januari 2013 framställde kommissionen en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114.1 i tribunalens rättegångsregler. Den 11 mars 2013 yttrade sig klaganden över kommissionens invändning.

5 Tribunalen biföll kommissionens invändning om rättegångshinder i det överklagade beslutet, då den bedömde att klaganden vid den tidpunkt då talan väcktes inte hade något faktiskt intresse av att få saken prövad.

Parternas yrkanden vid domstolen

6 Klaganden har yrkat att domstolen ska

— upphäva det överklagade beslutet,

— återförvisa målet till tribunalen för prövning i sak, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

7 Kommissionen har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet såsom uppenbart ogrundat.

Prövning av överklagandet

Parternas argument

8 Klaganden har åberopat en enda grund för yrkandet att det överklagade beslutet ska upphävas, nämligen att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den i punkterna 31–35, 37, 38, 42–45 och 50 i det överklagade beslutet fann att klaganden vid den tidpunkt då talan väcktes enligt artiklarna 272 FEUF och 340 första stycket FEUF inte hade något faktiskt intresse av att få saken prövad.

9 Klaganden har gjort gällande att det berättigade intresse av att få saken prövad som krävs i en fastställelsetalan avseende unionens avtalsrättsliga ansvar med tillämpning av artiklarna 272 FEUF och 340 första stycket FEUF – såsom den som väckts vid tribunalen – har ett annat innehåll än det berättigade intresse som krävs inom ramen för andra former av talan i unionsrätten, såsom talan om ogiltigförklaring och skadeståndstalan.

10 Enligt klaganden föreligger det ett sådant berättigat intresse som krävs i en fastställelsetalan avseende unionens avtalsrättsliga ansvar när medkontrahenten eller dess behöriga företrädare konstaterar ett allvarligt, systematiskt och upprepat bestridande av en avtalsrättslig rättighet, vilket rimligen ger upphov till osäkerhet avseende befintligheten, omfattningen och det fria utövandet av den berördes rättighet. Det berättigade intresse som krävs i en talan om avtalsrättsligt ansvar förutsätter således inte att kommissionen har antagit en negativ slutlig rättsakt eller att det föreligger skada.

11 I förevarande fall anser klaganden att den har ett faktiskt intresse av att få saken prövad och inte ett hypotetiskt sådant, eftersom kommissionens upprepade bestridanden har skapat osäkerhet kring dess rätt att skriva in chefernas löner som direkta stödberättigande kostnader.

12 Mot bakgrund av dessa principer anser klaganden att tribunalen felaktigt tillämpade det kriterium för ett berättigat intresse av att få saken prövad som krävs för att väcka talan om ogiltigförklaring, nämligen att det föreligger en slutlig rättsakt, i punkt 34 i det överklagade beslutet, jämförd med punkterna 45, 35, 37, 38 och 42 i samma beslut. Klaganden anser vidare att tribunalen felaktigt tillämpade det kriterium för ett berättigat intresse av att få saken prövad som krävs för att väcka skadeståndstalan, nämligen att det verkligen föreligger en skada, i punkterna 42–44 i det överklagade beslutet.

13 Klaganden har gjort gällande att tribunalen gjorde fel när den i punkt 50 i det överklagade beslutet slog fast att klaganden kunde ha ett faktiskt intresse av att få saken prövad endast efter ett beslut av kommissionen om indrivning eller någon annan rättsakt. Detta krav ger upphov till rättsosäkerhet för enskilda på lång sikt, eftersom de behöver invänta ett kommissionsbeslut om indrivning även om kommissionen redan har bestritt deras avtalsrättsliga rättighet på ett allvarligt, upprepat och systematiskt sätt.

14 Kommissionen anser att tribunalen inte gjorde någon felaktig rättstillämpning när den fann att klaganden saknade ett faktiskt intresse av att få saken prövad då den väckte fastställelsetalan om åsidosättande av avtalsrättsliga skyldigheter enligt artiklarna 272 FEUF och 340 första stycket FEUF.

15 Kommissionen har gjort gällande att tribunalen i det överklagade beslutet inte har stött sig på de villkor som uppställs för upptagande till prövning av talan om ogiltigförklaring. I synnerhet har tribunalen inte grundat sin bedömning på att det saknades en åtgärd som gick någon emot i den mening som avses i artikel 263 FEUF.

16 Vidare har kommissionen gjort gällande att den inte har bestritt klagandens avtalsrättsliga rättigheter, eftersom den inte har utfärdat någon debetnota för att kräva att de omtvistade kostnaderna återbetalas. Härvid har kommissionen erinrat om att artikel II. 29.1 i de aktuella avtalen föreskriver att ”[f]ör belopp som kommissionen har att fordra enligt resultaten av sådana revisioner får krav på återbetalning ställas”. Med tillämpning av denna bestämmelse medför en ofördelaktig slutlig rapport inte per automatik att de omtvistade kostnaderna ska återbetalas, eftersom de behöriga avdelningarna på kommissionen är fortsatt fria att bedöma om de ska kräva återbetalning eller inte. I förevarande fall kan en ofördelaktig rapport från en av dess interna avdelningar – då revisionsförfarandet ännu inte avslutats – än mindre bedömas som ett bestridande av klagandens avtalsrättsliga rättigheter. Kommissionen bedömer slutligen att det ännu inte finns någon tvist mellan avtalsparterna, eftersom ingen av dem har vidtagit några konkreta åtgärder för att kräva tillämpning av en avtalsbestämmelse som parterna är oense om.

17 Slutligen anser kommissionen att den omständigheten att den ännu inte utfärdat någon debetnota inte har någon negativ verkan på klaganden. Denna situation medför ingen rättsosäkerhet, dels eftersom möjligheten för kommissionen att kräva återbetalning är underkastad preskription i enlighet med nationell avtalsrätt, dels eftersom ett eventuellt krav på återbetalning skulle underkastas en fullständig domstolsprövning.

Domstolens bedömning

18 Genom sin ansökan som inkom till tribunalens kansli den 8 november 2012 väckte klaganden en fastställelsetalan enligt bland annat artikel 272 FEUF. Såsom generaladvokaten har angett i punkt 16 i sitt förslag till avgörande, avsåg klagandens talan vid tribunalen inte en prestation från kommissionen, utan en fastställelse från unionsdomstolen av att klaganden har rätt att behålla belopp som kommissionen redan betalat ut i enlighet med de aktuella avtalen.

19 Med hänsyn till att klagandens talan vid tribunalen avser fastställelse, är det nödvändigt att pröva huruvida unionsdomstolen är behörig att avgöra en sådan talan, och detta trots att kommissionen under förfarandet vid tribunalen eller domstolen inte har gjort gällande att tribunalen skulle sakna behörighet.

20 En fråga om unionsdomstolens behörighet ska nämligen prövas på domstolens eget initiativ, även om parterna inte har framställt något yrkande därom (se, för ett liknande resonemang, dom Tyskland/Höga myndigheten, 19/58, EU:C:1960:19, s. 488, och dom Ferriera Valsabbia m.fl./kommissionen, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78–228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 och 85/79, EU:C:1980:81, punkt 7). Parterna har i övrigt beretts tillfälle att yttra sig över denna fråga, som domstolen har tagit upp på eget initiativ.

21 Domstolen har i detta hänseende redan slagit fast att även om den, med stöd av en skiljedomsklausul som införts i ett avtal med stöd av artikel 272 FEUF, kan vara föranledd att avgöra talan enligt den nationella rätt som är tillämplig på avtalet, bestäms dess behörighet att avgöra en tvist angående detta avtal endast utifrån bestämmelserna i artikel 272 FEUF och utifrån vad som anges i skiljedomsklausulen, utan att bestämmelser i nationell rätt som påstås utgöra ett hinder för domstolens behörighet kan påverka detta (dom kommissionen/Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, punkt 10, och dom kommissionen/Feilhauer, C-209/90, EU:C:1992:172, punkt 13).

22 Enligt artikel 272 FEUF jämförd med artikel 256 FEUF är tribunalen behörig att som första instans träffa avgöranden med stöd av en skiljedomsklausul i ett offentligrättsligt eller privaträttsligt avtal, som ingåtts av unionen eller för dess räkning.

23 Av det ovan angivna följer att artikel 272 FEUF utgör en särskild bestämmelse som gör det möjligt att väcka talan vid unionsdomstolen med stöd av en skiljedomsklausul som parterna har tagit in i ett offentligrättsligt eller privaträttsligt avtal, och detta utan någon begränsning avseende typen av talan som väckts vid unionsdomstolen.

24 Det finns emellertid anledning att i förevarande fall pröva om skiljedomsklausulen i de aktuella avtalen ger tribunalen behörighet att pröva klagandens fastställelsetalan.

25 Enligt skiljedomsklausulen i artikel 13 i de aktuella avtalen är tribunalen eller domstolen, beroende på det enskilda fallet, behörig att pröva tvister mellan unionen och avtalsparterna angående giltigheten, tillämpningen eller tolkningen av dessa avtal. Härav följer att inte heller skiljedomsklausulen inskränker tribunalens eller domstolens behörighet vad avser typen av talan.

26 Skiljedomsklausulen kan således med hänsyn till sin lydelse ge tribunalen eller domstolen behörighet att pröva en fastställelsetalan, som den nu aktuella, avseende en tvist mellan unionen och klaganden angående giltigheten, tillämpningen eller tolkningen av dessa avtal.

27 Det råder härvid inga tvivel om att den talan som klaganden väckte vid tribunalen avsåg tolkningen av de aktuella avtalen, och särskilt huruvida de omtvistade kostnaderna var stödberättigande med hänsyn till dessa avtal.

28 Tribunalen fann emellertid i punkt 33 i det överklagade beslutet att klaganden inte hade visat att talan vid den tidpunkt den väcktes grundade sig på ett faktiskt intresse som krävde rättsligt skydd.

29 Klaganden har gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning i detta avseende, eftersom det, enligt denne, i en fastställelsetalan är tillräckligt – för att ha ett faktiskt intresse – att en avtalsrättslig rättighet bestrids på ett allvarligt, systematiskt och upprepat sätt av en av avtalsparterna och att det därigenom uppstår osäkerhet för en av medkontrahenterna vad avser förekomsten eller omfattningen av denna rättighet. Enligt klaganden är detta villkor uppfyllt i förevarande fall, eftersom kommissionen på ett allvarligt, systematiskt och upprepat sätt har bestritt klagandens rätt till återbetalning av de omtvistade kostnaderna.

30 Kommissionen har hävdat att den inte har bestritt klagandens avtalsrättsliga rättigheter av de skäl som sammanfattas ovan i punkt 16. Kommissionen har i huvudsak gjort gällande att när klaganden väckte talan vid tribunalen hade kommissionen ännu inte krävt återbetalning av de omtvistade kostnaderna genom att utfärda en debetnota och att frågan huruvida kostnaderna var stödberättigande var föremål för ett pågående revisionsförfarande, vars slutrapport under inga omständigheter var bindande för kommissionens indrivningsavdelningar enligt artikel II.29.1 i de aktuella avtalen.

31 I detta avseende ska det erinras om att en sökandes berättigade intresse av att få saken prövad, vad avser ändamålet med talan, ska föreligga när talan väcks med risk för att den annars avvisas (se, analogt beträffande talan om ogiltigförklaring, dom Wunenburger/kommissionen, C-362/05 P, EU:C:2007:322, punkt 42, och dom Cañas/kommissionen, C-269/12 P, EU:C:2013:415, punkt 15).

32 Tribunalen slog i punkt 34 i det överklagade beslutet fast att den behöriga avdelningen på kommissionen vid den tidpunkt då talan väcktes ännu inte hade framställt någon begäran om återbetalning avseende de utbetalade beloppen i samband med de aktuella avtalen. Vidare preciserade tribunalen i punkt 35 i det överklagade beslutet att frågan huruvida de omtvistade kostnaderna var stödberättigande var föremål för ett revisionsförfarande, vilket endast är ett inledande och förberedande förfarande som skiljer sig från det förfarande som kan leda till en återbetalning. Det senare förfarandet leds av de operativa avdelningarna vid kommissionen.

33 Det framgår i övrigt av punkterna 36–39 i det överklagade beslutet att revisionsförfarandet ännu inte var avslutat vid den tidpunkt då klaganden väckte talan och att den avdelning vid kommissionen som ansvarade för revisionen fortsatte att kommunicera med klaganden, även efter denna tidpunkt, om en eventuell ändring av de preliminära slutsatserna i revisionen.

34 Mot bakgrund av de omständigheter som det har erinrats om ovan i punkterna 32 och 33 saknar klaganden stöd för sitt påstående att den vid den tidpunkt då talan väcktes vid tribunalen hade ett faktiskt intresse av att få saken prövad som krävde rättsligt skydd.

35 Eftersom frågan huruvida de omtvistade kostnaderna var stödberättigande fortfarande var föremål för ett revisionsförfarande – vars slutrapport under inga omständigheter var bindande för kommissionens indrivningsavdelningar – hade kommissionen således inte slutligen bestämt vilka kostnader den inte ansåg vara stödberättigande mot bakgrund av de relevanta bestämmelserna i de aktuella avtalen. Det var fortfarande osäkert om och i vilken utsträckning nämnda kostnader verkligen skulle ge upphov till en begäran om återbetalning från kommissionen. Således saknade klaganden ett berättigat intresse av att få saken prövad när talan väcktes.

36 Mot bakgrund av det ovan angivna gjorde tribunalen inte någon felaktig rättstillämpning när den fann att klaganden vid den tidpunkt då talan väcktes inte hade ett faktiskt intresse av att få saken prövad som krävde ett rättsligt skydd.

37 Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan bifallas såvitt avser den grund som klaganden har åberopat till stöd för detsamma, och det ska därför ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

38 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats.

39 Eftersom kommissionen inte har yrkat att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, ska klaganden och kommissionen bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion och Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter